

Marc Teunis

Het zal de leeftijd wel zijn, het feit dat ik afgelopen november 42 ben geworden. Ja, veel mensen zeggen dat ze het niet zouden zeggen: 42, bedoel ik. Wat weet ik nog goed dat ik 24 jaar geleden naar Utrecht verhuisde waar ik studeerde, promoveerde, werk, lief en leed deelde met velen om me heen en onlangs trouwde. Nu, 42 jaar na mijn geboorte denk ik vaak terug maar ook vooruit, want het is natuurlijk ook weer niet echt oud. Precies in het midden of pas op een-derde? Wie zal het zeggen. Steeds vaker ontroerd, dat wel.

Steeds vaker ontroerd! Door het nieuws in de kranten, door de TV, door de kindjes van vrienden, door het bericht dat een dierbare ziek is en ook weer beter wordt, of niet. Tweeduizendvijftien was voor mij een tijd van ontroering.

Het zal wel door de feestdagen komen. Een moment van bespiegeling, over wat was en wat gaat komen. Wat was het een bewogen jaar dat in het teken stond van aanslagen, menselijke ontberingen, vliegtuigongelukken en overstromingen. Cabaretiers vullen er hele shows mee vol en uw columnist put er inspiratie uit. Een bewogen jaar waarin het antwoord op de ultieme vraag over het Leven, het Universum, en Alles voor mij 42 lijkt te zijn. Klink bekend? Er was eens een computer die hetzelfde zei*. Hopelijk komt er in de toekomst een duidelijker antwoord.

Ligt het aan de ervaring misschien, dat de dingen tegenwoordig wat harder binnen komen dan vroeger? Dat discussies me meer raken, dat beelden op tv me meer ontroeren. Ouder worden hoort er bij en persoonlijke groei zou niet moeten stoppen. In biologisch opzicht lijkt het logisch, ervaring komt met de jaren en in een cultuur-gedragen samenleving gaat de rol van de oudere gelukkig verder dan reproductie. We zien dit niet alleen bij de mens maar bijvoorbeeld ook bij chimpansees.

Persoonlijke groei en ontwikkeling ook na je 40ste wordt in onze samenleving steeds belangrijker. Waar je bij je 40ste vroeger nog 18 jaar van je mogelijke pensioengerechtigde leeftijd af zat, zit ik tegen minimaal nog 27 jaar werken aan te kijken. Niet dat ik dat erg vind hoor, maar dan probeer ik het wel leuker te maken door me te blijven ontwikkelen en zo veel mogelijk

nieuwe dingen te leren en te doen. Het is zelfs in officieel overheidsbeleid gegoten en we worden met z'n allen geacht een 'Leven' lang te 'Leren'. En in het bedrijfsleven hebben ze over 'employability'. De medewerker is daarbij zelf verantwoordelijk voor het feit dat hij interessant genoeg blijft voor zijn werkgever om bij die werkgever een baan te mogen uitvoeren.

Ik ben benieuwd waar het naartoe zal gaan. Zitten we straks op 126 jarige leeftijd met een versleten gebit en een geïmplanteerd gehoorapparaat in een 'Academy for Elderly' te luisteren naar een 'Teaching-robot' die doorzaagt over hoe je de 3D-food printer moet instellen om een-en-uit-stampspot voor je uit te printen? Of misschien gaat het allemaal wel niet zo snel. Ik denk het wel. Ik denk wel dat het snel gaat. Veel sneller dan we nu kunnen bedenken. Denk maar aan hoe snel het de afgelopen 43 jaar is gegaan: mijn geboortjaar 1973, het jaar van de autoloze zondagen en afschuwelijk groen-oranje geometrische gordijnen. Als je maar lang genoeg wacht komen die vanzelf weer terug. Maar dan hangen ze wel in compleet andere domotische huizen...

**Uit 'The Hitch Hickers Guide to the Galaxy' door Douglas Adams.*

«

Triple A Trading

Wilt u wel de voordelen van IVC en niet de nadelen van IVC?

www.tripleatrading.nl